

Három díjat is osztottak március idusán a Pétőfi Sándorék emlékét őrző Pilvax Kávéházban a Népszabadságnak.

A Táncsics-díjat ama tollforgatónak, aki emlékezetes „Kollaboránsok” című dolgozatában kifejtette, hogy mindenki együttműködött a diktatúrával, aki a kádári évtizedekben levegőt szívott. Vagyis az is, aki a kötelet hurkolta, és az is, akinek a nyakára hurkolták a kötelet.

Táncsics-díj? A javaslattevő és az odaítélő bizottság lelkiismeretére bízatik a dolog.

Az újdonsült Táncsics-díjas – a sajtószabadság jegyében – lapja hasábjain rögvest támadást indított a március 14-én megalakult Magyar Újságírók Közössége ellen.

Támadt, gúnyolódott és fenyegetődött. Pályatársait nagymenőkre és vizesnyolcasokra osztotta. Ítélezett. A múlt évtizedekben megszokott szakmai göggel.

Az ítélező csak egyvalamiről feledkezik meg.

B É K E ?

Arról, hogy vannak erkölcsi és etikai vizesnyolcasok is. Akiknek soha semmiféle díj nem adhat felmentést és igazolást.

Kit látott Kőszeg Ferenc SZDSZ-es képviselő március 15-én délben Budapesten, a Szabadság téren?

Kőszeg Ferenc több lapban is beszámolt erről. Például a Népszavában:

„Csurka jelen volt a tömegben, de nem állt a közvetlen közelemben. Nem tudom, hogy a felénk szórt szitkokat hallotta-e, de azt bizonyára hallania kellett, hogy Fónay Jenő felhívta az emelvényről a tömeg figyelmét: köztünk van **Eörsi István** író. Ezt követően majdnem tettelegességre is sor került...”

Csurka Istvánnal aznap beszéltem. Telefonon. New Yorkból hívott, ahová két nappal azelőtt repült el. Szerette volna tudni, mi történt

március 15-én a fővárosban. Már utazása előtt arra kért mindenkit, békés legyen az ünnepség, minden erőszak nélküli. A tengeren túlról a békességért szorítva telefonozott.

Kőszeg Ferenc azonban ott látta a Szabadság téren. És e látomással mindjárt reá akarta terelni a felelősséget azért, mert féltucatnyi provokátor meg akarta szégyeníteni az '56-os forradalom hőseinek ünnepségét.

Ki akarja itt a békét? Ki a háborúságot?

A Magyar Újságírók Közösségének képviselői hétfőn délelőtt úgy léptek be a Magyar Sajtó Házába, ahogy az Európában illik. Békésen.

Béketárgyalásra fehér zászlóval illik menni.

Némelyeket ez a békességes látogatás nagyon megzavart a hazai sajtóban. Néhol mintha nem örvidenének ennek a néhány napos fegyvernyugvásnak sem.

Nemcsak látomások – hallucinációk is történnék.

Csurka Istvánt Budapesten látták. Én a Magyar Nemzet március 17-i számából tudtam meg, hogy a következőket mondtam a lap munkatársának: „Amikor megtudtam a hírt, azonnal telefonon együttérzésemet fejeztem ki a rádiós kolléganőnek, ehhez nem kellett a nyilvánosság. Súlyosabb dolognak érzem egyébként a Farkasházy Tivadart ért inzultust, a MÚK alakuló ülésén, hiszen ott mégiscsak egy zárt teremben, újságírók tanácskozásáról volt szó.”

A rádiós kolléganőnek – akit a hírek szerint bántalmaztak a Szabadság téren – nem telefonáltam, mert sem a nevét, sem a telefonszámát nem ismerem. A Farkasházy Tivadart ért inzultusról pedig mindezidáig nem tudok.

A Hócipő főszerkesztője ugyanis sem a MÚK közgyűlés rendezőinek, sem a MÚK vezetőinek nem jelzett ilyesmit.

Ki akar itt békét?

Ki háborút?

Kósa Csaba